

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовикъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му е годишна безъ завитка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год. свуплѣ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

ПОЛИТИЧНИ ПОРТРЕТИ.

(Съ французскогъ.)

1.) *Езуитъ.* Езуитъ е свештеникъ одъ чисти и непорочны нравѣй, то сваки признае; ученъ човекъ и у обште просвештенъ, то се не може одрећи; вѣштъ казуиста то е доказано; покорно орудіе у рукама свои предпоставлѣны, о томъ нико несумня, и башъ збогъ тога се онъ хули. Сасвимъ подложенъ правилу, кое му забранюе да има собствену волю, езуитъ постане путникъ, ація, мученикъ, не подъ упливомъ свои побуженя личны, но да се повинуе свомъ генералу. Онъ, као грађанинъ цѣлогъ свѣта, нема ни отечества, ни фамилије, онъ принадлежи цѣломъ свѣту. Грађанско быће и быће иманя несуществуе за нѣга; онъ ће живити овдѣ или ондѣ, како што буде езуитскій редъ изискивао, кои стои добаръ за све и за свакогъ, но свуда, куда годъ езуитъ прође, наћиће средство, да ради за славу божию и за распростираниѣ езуитскогъ реда, безъ планова, и безъ личне гордости; онъ ће редко изказати свое мнѣніе о свѣтскимъ стварима, но само о законама; нѣговъ е единый интересъ користь свогъ реда; онъ суди о стварима као и нѣговъ редъ, у кои онъ спада; онъ е унутрашня частица едногъ великогъ цѣлогъ; онъ е вѣранъ и оданъ до смрти, правый садатъ за Христа; онъ се неплаши гоненя; ако се онъ гди годъ прими, то се онъ ту укорени, и разшируе се, што се више може; ако се протера, то онъ узме свой путничкій штапъ, и удали се безъ да се противи; нѣгово е постојанство неутрудимо и онъ никадъ неизгуби духъ, еръ онъ вѣруе у вѣчну силу свогъ реда, као што вѣруе у Бога.

Езуитъ е вѣштъ и зна се улагивати, онъ говори свакомъ онако, како ће га разумети, и као правый пріятель простогъ народа, комъ е онъ свагда ласкао, чуди се онъ, како су люди почели на нѣга подозрѣвати; а онъ немрзѣни на когъ, мрзость и освета неће га никадъ удалити одъ нѣгове намѣре; нѣгово кралѣвство није на овомъ свѣту, но онъ ипакъ непренебрегава свѣтске догађав, и често онъ има великий упливъ у истима, кои онъ што више може затаюе. Езуитъ, као умна машина, нити разређуе, нити умствуе; онъ слуша, онъ ради, и кадъ е усцѣо, онда цѣлу славу приписуе свомъ реду, безъ да ништа за себе задржава.

Единство, ова проблема, коју е у политики тако тѣжко рѣшити, није више проблема за езуита; еданъ истый духъ одушевљава све оне, кои носе ово име, и кои познае единого езуита, познае, нѣи све. Езуитъ; одважанъ,

или плашљивъ, по заповѣстима, кое е добио одъ свогъ генерала, може да пркоси свима гоненіама, или ће имъ вѣшто избѣћи. Онъ е, разумѣваюћи едну особу, понизанъ ревностанъ, стрпљивъ, милостивъ и некористолоубивъ; но разумѣваюћи количество, онъ е гордъ, неограничено силанъ, честолюбивъ, и премда онъ извѣстно зна, да е света користь закона побудително начело езуитскогъ реда, ипакъ може се предпоставити, да сваки езуитъ по тайно тежи да влада надъ народима и кралѣвима. Но данасъ езуитима се приписуе много већѣй тайный упливъ, него што га они заиста имаю; они бы у свѣту играли много маловажнїю ролу, кадъ се люди не бы съ нѣима занимали. Али све найновіе философіе мораю противдѣйствовати и заиста дѣйствую противъ таковогъ државногъ дружтва, кое нѣи непрестано біе, и кое никаква човеческа усиляваня нису їй могла уништожити, а мора се признати, да се нико тако неразумѣва у воспитанїю младежи, као езуити.

2.) *Дворянинъ.* „Моя е мысао као и вашегъ величества, како вы мыслите о томъ?“ „Моје мнѣніе, г. министре управо да режемъ я немамъ никакво мнѣніе, и за мене бы исто тако срећно, као и ласкателно было, кадъ бы одъ васъ какво примїо?“ Тако обично вели дворянинъ.

Дворянинъ нема никадъ никакву собствену мисао, никакво собствено мнѣніе; онъ слуша, онъ ласка, онъ очекуе заповѣсть, да њо изврши, онъ види и чуе само средствомъ свогъ господара. Савѣсть бы му досађивала; онъ њо остави на вратима кралѣве палате или у предсобїю кодъ министра. Свако човѣческо достоинство свиди му се као дѣтинство, и честь му е само една играчка. Онъ е безъ гордости безъ своелюбія; ништа му недосађуе, ништа га неузнемируе, све му е по вољѣ, само кадъ нѣювъ господаръ баца на нѣга благъ и умиланъ погледъ. Очи господара, то е нѣгово сунце. Онъ ласка онъ се улагуе, онъ вара, онъ никадъ неизкаже истину, само онда, кадъ е повольна, и саме погрѣшке нѣговогъ господара чине му се као изредна качества. Дворянинъ е невѣранъ и лажанъ пріятель, онъ е управо рећи, неприятель, когъ се треба найвише бојати; онъ узима на себе све видове и форме, да се увуче у вашъ духъ, и да превари ваше срце. То е право животно камелеонъ, кое, ако се и непрестано дае газити, ипакъ се свагда опетъ узправи, дочепа се васъ, заплете васъ у свою мрежу, и никадъ неочаява, нити губи надежду свое побѣде.

Дворянинъ све преобраћа; онъ није никадъ истинитъ и одобрава ваше погрѣшке и ваше пороке. Онъ обожава све што е себичность, фантазія, дѣтинство, преступленїе, или издайство и невѣрство. Онъ све одобрава и

вама се диви, безъ да васъ е разумѣо, и ваша дѣла, ма каква да су, у нѣговимъ су очима добра и добродѣтелна; ако га почнете слушати, ако му поклоните ваше повѣренѣ, онда се одреците чести, савѣсти вѣрности према обвезанима, добродѣтели. Онда ће своелюбіе съ вама завладати, на мѣсто своју остали чувства духа и срца; и на скоро нећете сами себе познати и само ће те гледати и видети съ очима они, кои вамъ ласкаю. Ово е врло опасно вѣщество, еданъ дворянинъ. И нека се свакій тога чува; и найманя европска сила има свое дворяне. Срећа или богатство, духъ или лѣпота свагда имаю свое дворяне.

3.) *Политична жена.* Лепъ е и величественъ нѣнъ струкъ, озбиљно е нѣно држанѣ, умилно е и дражестно нѣно смѣянѣ, нѣна е мысао разсута за равнодушне ствари, и она е увѣкъ учтива съ умилности и съ достоинствомъ. Нѣно е обвезателство крайнѣ, и нѣна желя види се изъ нѣногъ обхоћеня, изъ нѣны рѣчій, изъ своју нѣны дѣла, да задобіе приврженике велики планова, кои ню непрестано занимаю. Врло е тешко читати у нѣнымъ мыслима. Навикнута, да се претвара, да крѣ своя чувствованя и упечатљивя, крѣ она свое срце, свою душу, ерѣ ова душа садржава у себи тайне найфиніе дипломацие. Политична жена, као да е роћена за сплетке, морала е свагда бити такова, дипломација е нѣнъ елементъ, у комъ се она найрадѣ и найвише бави, она води дипломацију у любви, у државнымъ дѣлима, и у самомъ прѣятельству; витка е, кадъ мысли да е то полезно за нѣне планове; она се зна претварати и зна прекрити свою владу, да бы га болѣ осигурала; она кадкадъ дотле дође у разговору, да се тужи на судбину, коя е ню, слабомоћну жену, осудила, да се занима са судбама држава, и да она само тежи за миромъ и покоіомъ. Али подъ нѣномъ спољашњомъ немарности сакривена е дѣлателна ревнивость, а и кадъ се она по видимомъ преда овой немарности, и онда она рачуна, разсућава и размышлява, безъ да таква изгледа.

Политична жена, съ высокымъ и одличнымъ духомъ одарена, свагда е съ онымъ равна, кои съ нѣомъ говори, а кадкадъ га јоштъ и превазилази; она превелику важность томъ приписуе, да све задобіе за свою стварь. Тога ради она зна да прекрѣ своя качества, коя она у нужди и оныма дае, съ којима се разговара, ерѣ она врло добро зна, да нико неће бити тако съ нѣомъ задовољанъ као самъ са собомъ.

Нѣнъ е ходъ лакъ, али су нѣне мысли озбиљне, и она нѣима слѣдуе съ таковомъ постоянности, коју ништа неможе потрести. Она сама себе добро познае, безъ да хоће свагда да призна, шта е она. Она зна да свакогъ убѣди о нѣној честности и она е тако вѣшта, да зна на себе узети свакояке черте лица, да бы само постигла свое цѣли. Ништа ню незадржава, ништа ню неконта; она бы и свое наймилие наклоности жертвовала потребамъ нѣне политике; а ипакъ е нѣна оданость и приврженость према прѣятельима прекомѣрна и они могу се свагда служити съ нѣнымъ упливомъ.

Вредно е слушати нѣнъ разговоръ, а јоштъ е миліе, съ нѣомъ се разговарати; она лако дае мыслити, да се нѣой иста особа допада, а то е велико средство нѣногъ успѣха; она найвише избѣгава явногъ неприятелиа, безъ да га се зато бои; противность ню забунюе и подсмѣванъ ню убія безъ да јој досади, явно миѣниіе ніе нѣой равнодушно, но она очевидно томъ пркоси, кадъ мысли, да е то полезно за нѣне дипломатичне планове. Она зна сва-

шта вѣшто представляти, као најболѣй представлячь у театру, и мало има таковы провицателны людій, кои могу примѣтити многобројне конце, съ којима она све управля. Савѣти, коє она дае, съ тымъ су искусни, што увѣкъ ма съ какве стране ласкаю самолюбію или користи-ма оны, којима она штогодъ савѣтуе. Нико неприяжава нѣну тайну и искрену мысао, и она е према оныма; којима по видимомъ све искаже, свагда уздржателна и свагда задржава за себе: *у случаю ако.* Она тежи за великимъ стварима, безъ да мале презире, и нико не зна, као она, сачувати сваку тайну.

Такове жене или госпоє живе у великимъ европскимъ престолнымъ варошима, гди се налази столица европскогъ великогъ двора, гди она дакле налази пространство кругъ свое явне и тайне дѣлателности, дипломацие; зато.

4.) *Дипломатъ.* Какавъ е то стараць, когъ видимъ само средствомъ телескопа? Ово е дипломатъ, изнуренъ посломъ, увеселеніама и ноћнымъ занимањима, кои гледати да подъ лѣлымъ и прекраснымъ одѣломъ сакрѣе свое мршаво, и суво и уморено тѣло. Боя нѣвогъ лица жућкаста е, коса му е сѣда, и чело мало ћелаво.

Као свѣтскій човѣкъ, онъ е задуго добило успѣхе; коє му нѣгово доба старости садъ одриче, али пре свега као политичный човѣкъ хоће онъ да влада на единомъ и другомъ позорію, свашта читаюћи, желећи све познати: и витакъ, и крутъ, умилянъ и деспотичанъ, како гди прилика изискуе, и зна найпослѣ и саму наклоность, коју други према нѣму имаю, на свою користь употребити.

Нѣгове су страсти више една ћудъ или прорачунѣнъ изгледъ, него душевна потреба. Сва се нѣгова чувства избрисала, коє е надвладила нѣгова едина страсть, любовь власти. Желећи на свакій начинъ власть задржати, сва су му средства къ тому равнодушна, да бы само одржао у власти.

Што се нѣга тиче, конаць ствари све оправда; грижа савѣсти у нѣговимъ е очима само една лудость; повѣренѣ е кодъ нѣда само едно измишљенѣ; съ правомъ се онъ подсмѣва, а јоштъ више съ политичнымъ начелима. Никадъ му неговорите о убѣженю, онъ незна ни за какво; о увѣреню, онъ се мало съ тымъ занима, то бы му све досађивало, ерѣ бы му стаали на путу.

Ако какавъ поштень човѣкъ нѣговимъ намѣрама противстави свою савѣсть, свою честь и поштень, коя му забранюю, да подпомаже нѣгове намѣре, онъ на то одговори съ подсмѣваюћимъ смѣхомъ, кои скоро вели: „Бѣдныи лудо! ты нећешъ никадъ до чега доћи.“

Величина и слава земљь, съ којомъ онъ управля, нѣму су као каква лична стварь; али себичность, као нѣговъ найвышій законъ заповѣда му, да одржи по видимомъ баръ спољашный миръ немарећи, ни да на користь свое власти прекине свезе коє сачиняваю сталну силу и сѣиность држава.

Као неограниченый деспотъ, цѣлу свою вѣштину онъ у томъ полаже, да остане силанъ; и задовољанъ, да живи одъ дана на данъ чини се као да онъ на то иде, да трајнѣ државногъ живота зависи одъ нѣвогъ собственогъ живота.

Гордъ безъ правогъ поноса, сустанъ безъ достоинства, умилять съ виткости, онъ удручава слабе, а пузи предъ силнымъ. Ништа ніе единако нѣговомъ самоузданю, осимъ неповѣренѣ, коє му други уливаю.

Жива су нѣгова упечатљивя, и онъ бы се могао кадкадъ размутити, кадъ не бы претваранъ непрестано држало маску на нѣговомъ лицу. Ако онъ и има кадкадъ велике мысли, ипакъ ништа ніе выпрено у нѣговимъ чу-

ствованияма. Обожателъ дипломатичне школе княза Та- да постану силни и властни; и да неће га нико држати за
дѣрана, онъ мысли, умствуе, ради, чувствуе, као и овај, правоꝝ државника.

съ подобномъ постоянности, но съ мањ духа. Кнезъ Та-
дѣранъ, министеръ иностраны дѣла подѣ Наполеономъ,
имао е просвѣтлѣнъ духъ, а дипломатъ обично има само
едну вѣштину; онај е тежю, да цѣлу свою тежину метне
на кантаръ европски сила, а овај само тежи, да непре-
стано остае у позорию, и онъ то постизава помоћи лу-
каве политике, која га одржава у власти, макаръ и на зе-
малску и државну штету.

Онъ у разговору никадѣ неиде правымъ путемъ, о-
симъ, ако е осигуранъ, да ће побѣдити свое противнике;
онъ зна вѣшто обрѣхати питаня и одговоре или полагаю
и вѣшто се извући.

Непридржаваюћи се свои обвезателства, но само у
только, у колико онъ суди, да су она нѣму користна; онъ
врло добро зна за своя одлаганя навести изговоре и уз-
роке, кои се осниваю на државномъ интересу, или јоштъ
болѣ на интересу онога, кои се позива на нѣгова обећа-
ня и обвезателства.

Нѣговъ е говоръ сладакъ и умиљатъ, кадѣ нѣ ни
гордѣ, ни поносанъ, и нѣговъ гласъ постане ласкателанъ,
кадѣ хоће да васъ превари.

Ако му вы поклоните ваше повѣренѣ, то ће онъ то
на свою користь употребити, и остаће вамъ вѣранъ до-
кле гдѣгодѣ невиди већу користь, да васъ се одрекне.

Сви конци нѣгове силе тако су затегнути и помѣ-
щани, да бы се одма прекинули, чимъ бы рука, која иѣ
држи, и која съ нѣма управя, престала существовати.
Нѣгова политика нема у себи ништа высреноꝝ, ни
благородиѣ, но она се оснива на обстоятелствама. Нуж-
да и потреба у нѣговымъ очима све оправдава.

Онъ е сасвимъ скрозъ правый деспотъ, све мора у-
ступити нѣговой воли, ерѣ онъ неможе да поня, да се
може покушати противлѣнѣ.

Будући да онъ зна на себе узети свакояке черте ли-
ца, да бы свое сакрѣо то онъ брижљиво изпитуе ваше
черте, и ако се чини, да одобрава ваше мнѣнѣ, то онъ
зато ради, да бы васъ сигурнѣ навео на свой путь. Све
му е добро, за постигнути свою цѣль; нѣгови су извори
и средства неизмѣрима, и онъ е дотле дотерао, да е улю
страхъ, а изгубѣо почитанѣ.

Онъ се савѣе и сагне, кадѣ мысли, да му е то полез-
но, али се и опетѣ одма гордо усправи, кадѣ може да за-
повѣда и онда га се треба найвећма бояти, кадѣ вели, да
е вашъ прѣятель.

Ако му се и данъ данасъ ништа непротиви, треба ли
то приписати нѣговой вѣштини, страху, кои онъ задае,
или навичаю? Одѣ свега тога по мало налази се у вла-
сти, кою онъ упражнява; али што се онъ одржава у вла-
сти, то треба найвише приписати срамномъ дипломатич-
номъ statu quo европски држава. Успавателъ народа, и
страхъ, кои онъ улива, употреблюе на свою користь! На
онај данъ, кадѣ се народи пробуде, изчезнуће оваковый
дипломатъ. Поредѣ таковы людѣй политика постане срамъ
и стидъ а слобода народа само е едно привидѣнѣ.

О дипломату, комъ и сами догађаи придодая важ-
ность, само се послѣ нѣгове смрти може безпристраст-
но судити. Предвидѣнѣ изречена потомства, усуђуемъ се
рећи, да ће се онъ поставити у редѣ вѣшты интриганта,
кои знаду обстоятелства на свою користь употребити.

П О С Р Т А Н Ї

(По Кастели.)

Зашто се непотакне човекъ преко Авале или Медве-
дника, него све преко малогъ камня?

Кажу, „кой се нѣе у своемъ животу опѣо тай нѣе пош-
тентъ человекъ!“ человека опѣа вино, любовь и слобода.

Кой человекъ нѣе быо опѣнѣ слободомъ 1848. год. а
како се садѣ одѣ нѣ свакој изтрезнѣю, само по кадѣадѣ
уздане за нѣомъ као кадѣ мачка замауче за мачетомъ.

Кадѣ тугую мачке найвише? мачке и посте тугую
найвише, кадѣ су залюблѣни и гладни, и кадѣ миша не-
могу уватити! Али кодѣ мачака нѣе као кодѣ людѣй. Кадѣ
види человекъ, да се нѣговъ ближнѣй смее, долази и пыта:
„шта се смеешь? кажи ми да се и я смеемъ.“ Али кадѣ
види, да други плаче, не вели: „кажи ми зашто плачешъ,
да и я плачемъ. Кодѣ мачака е пакъ са свимъ другѣе,
чимъ почне каква мачка кукати, притеку иѣе све ближнѣ
у помоћъ, и кукаю съ нѣомъ; а зашто? мачке су памет-
не; оне знаду, да садѣ у ово време нетреба никогъ пи-
тати: „зашто кукашь?“ него валя одма у помоћъ кукати.

Ако немамо садѣ узрока, имаћемо после. Тако е съ
мачѣимъ кукањемъ после пѣанства; кадѣ се отрезнѣмо одѣ
вина, почне новчана мачка кукати, затимъ слѣдуе све о-
стало, глава кука, стомакъ кука, гуша кука, сви удови
кукаю и сви петъ чувства вичу: „миау!“ и праве глави
мачѣю музику.

Кой се опѣе одѣ вина, тай посрѣе и пада са столи-
це, кой се одѣ любви опѣе, посрѣе и пада изѣ облака,
а кой се опѣе одѣ слободе, тай пада изѣ єдне претерано-
сти у другу.

Чудна е стваръ са овимъ посртанѣмъ и паданѣмъ: —
кадѣ каквыи супругъ посрѣе, падѣе у разположенѣ нѣж-
ности; нигда нѣе трговацъ спроћу нѣгове муштерѣе, нити
човекъ спроћу нѣгове жене учтивѣи, него кадѣ иѣе прева-
ре; али кадѣ жена посрѣе, онда, да бы се оправдала,
ласка мужу, а кадѣ то непомаже пада у несвѣсть, чини
се болестна и т. д.

Одѣ любви се человекъ опѣа као годѣ одѣ вина, ста-
ра вина и старе жене немогу человека опѣити, али младе!

Женско е срце ружа, любовь е ружа, любовь е сун-
це ове руже, и сунце любви, кое при излазеню руме-
номъ боѣомъ срце боядише, извлачи опетѣ бою, кадѣ за-
лази.

Шта е ружа? пролеће полюби землю, земля поруме-
ни, и та румѣнь постае ружа.

Шта е полюбацъ? полюбацъ е ружа, кою любовь
на две половине дели, и двома разнимъ срцама дае, го-
ворѣнѣ: „тражите се, нађите се. Кадѣ се те две полови-
не руже єдно друго тражећнѣ, нађу и на устнама два ство-
реня саставе, онда се изѣ нѣи рађа полюбацъ.

Жене имаю више любви, а люди више любезница;
женско е срце оружница безѣ войске, мужко е срце вой-
ска безѣ оружнице.

Зато посрѣу женска срца много чешће него мушка-
ербо иѣе са своѣю страна нападаю и гоне.

Али жене су анђели живота и гоне люде найрадѣе, ови
посрѣу често и каюћнѣ се падаю предѣ нѣи на колена.

Люди пакъ треба да су предосторожни: кадѣ се у
женско срце уселяваю, мораю се найпре обезбѣдити; жен-

ска су срца као кућевне газде, како се мало човек у њима е домаћи, повисе му кирију, или га терају напољ.

Любовь е женског рода, а раздорь мушког; за же не е велика честь, што е добродѣтель у свима езицима женског рода. За добродѣтелног човека потребне су три ствари: преситость, философія и подагра (ногоболя.)

Али и најдобродѣтелни човек посрне, и онда каже се: и најпоштени посрне, а поштењ човек мора више посртати него другій, ер е путь поштениа, путь мрачань и клизавь; путь правде искварила су силна теретна кола скоро са свимь. Адвокати, то су они теретни кочияши, кои терају парницу сасвимь полако, сваки дань по едань сать, сваки сать по една меана.

Ништа нешкоди човеку толико, као њгови пријатељи: само пријатељи упропашћавају човека; адвокати или правобранители кваре право, пријатељи просвете, кваре просвету, а пријатељи кућевни кваре кућевни мирь.

Али не само на путу правде, него и на свима путовима живота наилази човек на камень преко кога по срће а не преко читавог брда. Кадь бы когодь предь насъ одну планину баціо, небы преко њь посрнули. Сваки бы живий лепо преко њь прешао, али преко малогь камня сатире се и пада, па разбіе носъ, а често и главу.

Брда и висине есу за велики духь велике препоне, а препоне су у свету, опетъ мало камень на путь бачено, кое превиха око, што ніе научено у прау пузити.

Има само едно средство да се несатре човекь. Кой дакле нежели сатрети се или посрнути, тай мора пузити. Ко е икадъ видіо црва да посрне? —

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

— Штафета изъ Цариграда одь 12. Априла, коя е у Неделю увече овде приспѣла донела е слѣдује: „— Отечество наше изгуби едногь одь најврстни и најзаслужени синова свой. Господинь представникъ и попечитель инострань дѣла и кавалеръ разны ордена, Аврамь Петровіевичь, прекоче у 11. сатій ноћи преставіо се у вѣчность. Суђено е зарь, да многозаслуженый покойникъ нашъ, у ономь месту кости свое остави, гди е животъ њговъ за сређу отечества највеђу дѣятелностъ развіо. Тѣло е њгово юче матери земљи, съ онымь торжествомь и велелѣпіемь предано; као што велике заслуге, и високо њгова званіе заслужую.

Покойникъ е одь шлага умро. Спремајући се за полазакъ у Србию прекоче у ютру отишао е быо самь, кодъ ч. Али-паше, да му рекне сбогомь. На басамацима сретне га едань одь чиновника пашини, съ овимь уђе онъ у одну собу, и почне се разговарати. Но ніе прошло ни 10 минути, аль покойникъ почне езикомь заплетати, и о другимь некимь стварма говорити. Овоме се зачуди онай што е съ њиме говоріо, и отрчи одма у собу ч. Али-паше, и яви му. Ч. Али-паша пошлѣ одма гавазе по Г. Ф. Христића, кои извршуе дужностъ Капућехае, и по докторе. Докъ су ова дошли, Г. Аврамь већ ніе выше за себе знао; то е было у 11. сатій уютру по евр. У овомь станю буде однешенъ кући; по поредь све неге докторске, покойникъ недошавши више никако себы изпустио е душу тогь истогь дана т. е. у четвртакъ 10. Апри. у 11 сатій у вече по евр.

Погребь е быо врло торжественъ. Два Патріарха Вселенскій и Брусалимскій, са тридесетъ Митрополита и неброенимь числомь свештеника пратили су покойника одь куће, до велике петриаршеске цркве, и тамо га опояли. Едань одь свештеника говоріо е надгробно слово. На погребу присуствовали су шефови руске, грчке и шведске мисіе, са целимь персоналомь. Людство е было неброено. Кудь е крозь сокаке ношенъ быо, сви су пенцери пуни людства были, и сипали су на покойника съ пенцера ружичну мирисаву воду. Порта е свое гавазе дала, те су поредакъ држали. Покойникъ саранѣнъ е кодъ цркве у Асг-ђею, гди е и блаженоч. Г. Лазарь Теодоровичь погребенъ. Богъ да имъ душу прости, лака имъ земля. —

— У Земуну излазе србске новине подь именовь: „Србскій Народный Вѣстникъ“ ков уређуе и издае Г. Милошъ Лазаревић.

— (Поправка.) У прошломь брою Шумадинке на стр. 124. подь Дом. нов. пропушћена е при коректури една мала погрешка, кою овде поправлямо. Поменута два ГГ. секретари поставлѣни су за членове суда шабачкогь а не крагуевачкогь, а Г. І. Печ. за секретара крагуевачкогь.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Бернъ 6. Апри. кадъ бы каквий странаць у Бернъ дошо, небы веровао, да се на овај дань решава судба највећегь кантона швайцарске, тако е све тихо, мирно и свечано како у вароши унутра, тако и у околини. Служба се почела едань сать раніе него обично, и света обитель бјаше данасъ много пуниа, него другій путь; многи проповѣдници говорили су о важности овога дана. Око 10 сатій поврве люди, кои су могли гласове давати, къ судбеномь сосуду. Садъ бјаше участіе веће, него у Октовру прошле године при избору народни совѣтника. 4600 грађаня дали су свой гласъ. 3000 гласова дати су за обстань правителства, а 1600 изразили се за промену. Ова послѣдница могла се предвидити, премда радикална партая ніе се надала толикой већини кодъ свои противника. —

— Паризь. 10. Апри. правителство е огласило: да му у заблуђеню подмеђу желю промене у наступаюћимь свечаностима майскимь. Таково ће решеніе, вели текъ онда слѣдовати, ако се зато нужда покаже, и то съ одобреніемь народа и надлежне власти. Ако войска на марсовомь полю и прогласи президента за цара, опетъ се неће царство ни едань сать пре установити.

— Лондонь 7. Апри. едань професоръ на универзиту Оксфордскомь прешао е изъ Лутеранске у римокатоличку веру; онъ се зове Херни Жамъ Колерице.

— Тропау. Овде се установљава една благодѣтелна лутрія за сиромаше.

— Млѣтке. Гвозденый путь одь Вероне до Пешчівре отвориће се у Маю месецу. Овде се установило едно дружтво за одвраћань града, кои много и скоро свуда шкоди у лето усевима.